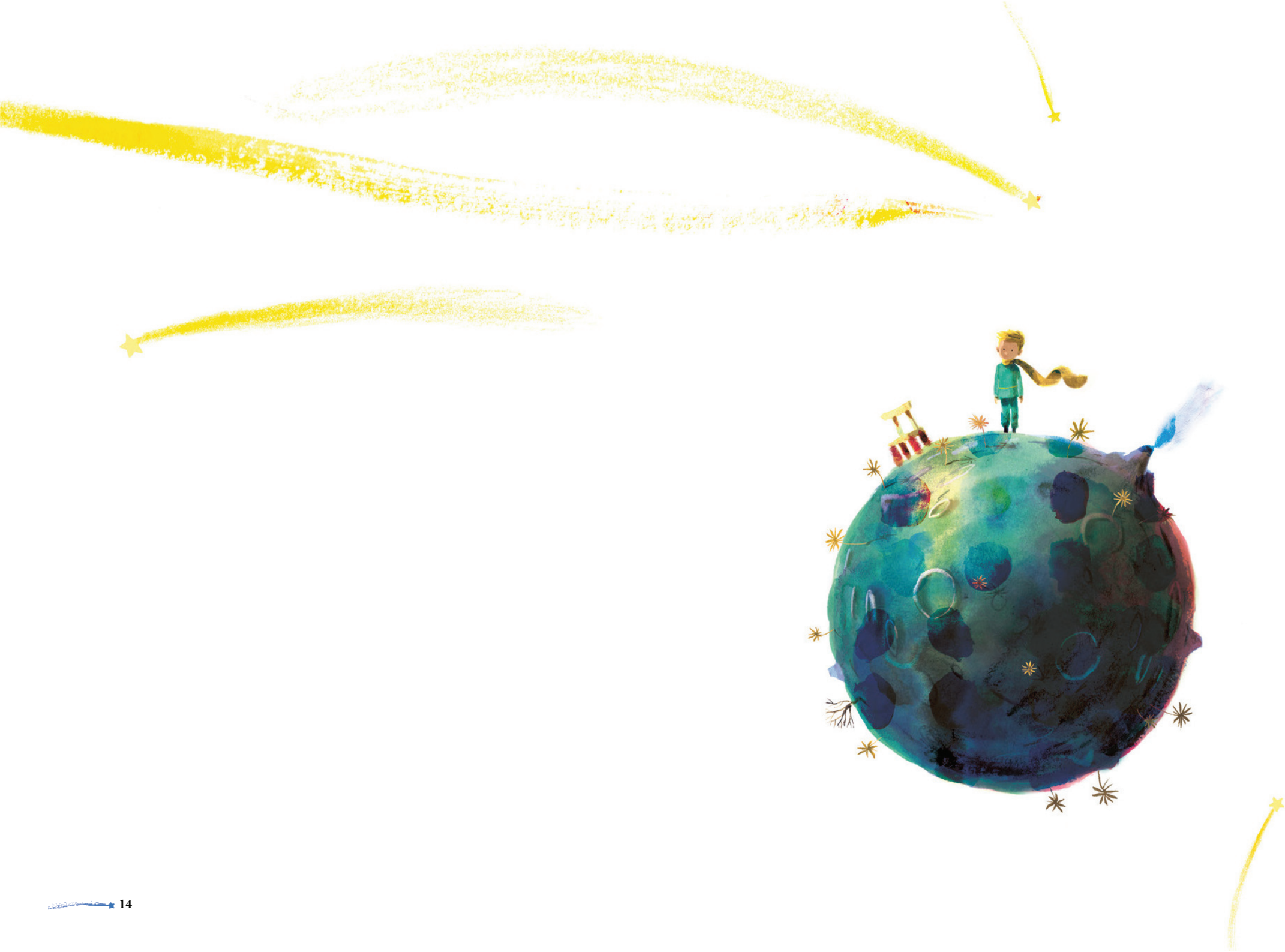

5.

Stukje bij beetje kwam ik het wonderbaarlijke verhaal van de kleine prins te weten. Over zijn planeetje, over zijn reis, en over zijn gedachten en dromen. Op de derde dag vroeg hij me: 'Eten schapen alleen gras of ook planten?' Ik wist dat niet zeker, maar ik zei evengoed: 'Ja, ze eten ook planten.'

'O, gelukkig.'

'Waarom is dat gelukkig?'

'Omdat ze dan ook vast apenbroodboom eten.'

Ik moest lachen. Ten eerste is een apenbroodboom geen plant, ten tweede zijn die bomen zo groot dat nog geen kudde olifanten ze klein zou kunnen krijgen.

Ik zei dat hardop.

'Haha,' lachte het prinsje. 'Nee, dan zou je de olifanten op elkaar moeten stapelen.'

Toen keek hij me weer ernstig aan. 'Maar ook apenbroodbomen beginnen heel klein, toch?'

'Ja, ook apenbroodbomen beginnen als zaadje.'

'Precies,' zei de kleine prins. 'En daarom heb ik mijn schaap nodig.'

Ik snapte er nog steeds niets van.

'Op mijn planeet zit de grond vol apenbroodboomzaadjes,' legde hij uit.

'Die kun je niet zien, maar zodra ze als sprietjes boven de grond komen, moet je ze meteen uit de grond trekken. Anders worden het bomen, snap je? Bomen met zulke grote wortels dat ze mijn planeet uit elkaar trekken.' Hij keek me bedroefd aan. 'En daarom heb ik dus een schaap nodig.'

'Maar hoe weet je dat het schaap niet ook het sprietje van een bloem zal opeten?' vroeg ik.

Het prinsje antwoordde niet.

'En nu wil ik graag dat je een apenbroodboom voor me tekent,' zei hij.

Ik schudde mijn hoofd. 'Dat kan ik niet.'

'Dan probeer je het maar. Als je nooit iets probeert, weet je ook niet of het lukt.'

Daar had hij gelijk in.

Ik probeerde het. Het lukte niet. Het lukte écht niet.

Nu, al die jaren later, nu ik jou dit verhaal vertel, probeer ik het opnieuw.

Kijk, zo ziet een apenbroodboom eruit:

De kleine prins heeft me trouwens gezegd dat ik jullie moest waarschuwen voor apenbroodbomen. Maar dat doe ik niet. Een apenbroodboom kan voor een piepklein planeetje dan wel gevaarlijk zijn, voor de planeet aarde kan hij geen kwaad. Sterker nog, op de aarde zijn ze juist heel belangrijk. Ik heb me laten vertellen dat het op dit moment zelfs helemaal niet goed gaat met de apenbroodbomen. Misschien hebben de mensen niet goed genoeg voor ze gezorgd...

Want dat is natuurlijk wat de kleine prins ermee bedoelde: dat we elke dag heel goed voor de aarde moeten zorgen en haar moeten beschermen tegen gevaar, omdat ze anders stuk kan gaan. Daar zit wat in, vind je niet?

6.

Op de vierde dag zei de kleine prins: 'Laten we naar de zonsondergang gaan kijken.'

Ik antwoordde dat ik daar geen tijd voor had, dat ik mijn vliegtuig moest repareren.

'Daarbij is het nog lang geen zonsondergang,' zei ik, 'we moeten erop wachten.'

'Wachten? Waarom?'

'Omdat de zon pas op het eind van de dag ondergaat.'

Hij dacht even na.

'O ja,' zei hij. 'Ik denk soms nog steeds dat ik op mijn eigen planeet ben.'

Ik keek hem nieuwsgierig aan. 'Hoezo?'

'Bij mij thuis gaat dat heel snel. Ik hoef mijn stoel maar een klein stukje te verzetten om de zonsondergang te zien. Op een dag heb ik de zon wel drie-enveertig keer zien ondergaan.' Hij zuchtte. 'Ik was toen heel verdrietig en dan vind je het niet erg om de zon vaak te zien ondergaan.'

'Waarom was je verdrietig?' vroeg ik.

Ook nu antwoordde de kleine prins niet. Hij antwoordde nooit. Hij vertelde alleen maar iets als hij dat zelf wilde.

7.

De vijfde dag vertelde hij wat hem dwarszat. Het had weer met het schaap te maken.

‘Als een schaap planten eet,’ begon hij, ‘eet het dan ook bloemen?’
Vertwijfeld haalde ik mijn schouders op. ‘Volgens mij eet een schaap alles wat het tegenkomt.’

‘Ook bloemen met doorns?’

‘Ook bloemen met doorns.’

‘Maar wat hebben die doorns dan voor nut?’

Ik was met mijn motor bezig en had helemaal geen tijd voor al die vragen.

‘Ik weet ’t niet,’ antwoordde ik kortaf.

‘Ze moeten toch érgens goed voor zijn?’ vroeg de kleine prins door.

Ik probeerde een bout los te krijgen, maar die zat muurvast.

‘Misschien hebben bloemen die doorns voor de lol, omdat ze dat leuk vinden,’ zei ik, om ervan af te zijn.

‘Natuurlijk niet!’ riep de kleine prins. ‘Bloemen zijn zwak. Met doorns denken ze dat ze gevaarlijk zijn. Daarom hebben ze die.’

dan aan mij?’

‘Omdat schapen dat dus kennelijk niet zien. Die eten de bloemen én de doorns. Wat hebben die doorns dan voor zin?’

Ik stond daar met mijn vingers zwart van de smeerolie en dacht maar één ding: als ik die bout niet loskrijg, moet ik hem losslaan met een hamer.

‘Nu ben je net als de grote mensen,’ hoorde ik de kleine prins zeggen. Geschrokken keek ik op.

‘Ja,’ zei hij. Boos schudde hij zijn gouden haren in de wind. ‘Je doet de hele tijd ernstig en zit maar aan dat stomme ding te werken.’

Hij wees naar mijn vliegtuig.

Ik wilde wat zeggen, maar hij was me voor.

‘Ik ken een planeet waar een vuurrode meneer woont,’ ging hij bozig door. ‘Die meneer heeft nog nooit één keer aan een bloem geroken of naar een ster gekeken. Hij heeft nog nooit van iemand gehouden en hij heeft zijn hele leven alleen maar optelsommen gemaakt. Dat is geen man, dat is een paddenstoel!’

‘Een paddenstoel?’

‘Ja. Want al miljoenen jaren krijgen bloemen doorns en al die miljoenen jaren eten schapen tóch die bloemen op. Als doorns geen nut hebben, waarom zijn ze er dan? Is die vraag niet veel belangrijker dan optelsommen? Of dan...’ – hij wees naar mijn vliegtuig – ‘dat lelijke ding?’
Ik keek de kleine prins beledigd aan. Ik hield meer van mijn vliegtuig dan van wie of wat ook.

Ineens begon de kleine prins te blozen. Het was inmiddels donker geworden en hij keek verlangend naar de miljoenen flonkerende sterren aan de hemel.

‘Als iemand van een bloem houdt waarvan er op alle planeten maar ééntje bestaat,’ zei hij, ‘dan is naar de hemel kijken al genoeg om je heel gelukkig te voelen. Daar is jouw bloem, weet je dan. Maar als een schaap je bloem zomaar zou kunnen opeten, dan, dan...’

Hij begon hartverscheurend te snikken.

Toen begreep ik het. Heel in de verte, op zijn piepkleine planeet, stond een bloem waar hij intens veel van hield. Als die bloem iets zou overkomen, zou dat voor hem het verschrikkelijkste zijn wat ooit zou kunnen gebeuren. Voor zijn gevoel zouden dan alle sterren in één keer doven...

Ik legde mijn hamer neer. Mijn kapotte motor en mijn zorgen telden niet meer. Er was immers op deze planeet, op mijn planeet aarde, een kleine prins die getroost wilde worden. Ik nam hem in mijn armen en wiegde hem.

‘De bloem waar jij zo veel van houdt, loopt geen gevaar,’ probeerde ik hem te troosten. ‘Ik zal een muilkorf voor haar tekenen, ik zal haar een wapenuitrusting geven. Ik zal... ik zal...’

Ik wist niet wat ik verder moest zeggen. De kleine prins had zo’n verdriet, dat ik niets anders kon doen dan hem wiegen.

